

Stanisław DOKTÓR, Marek GRANICZNY, Janusz UBERNA¹

HISTORIA ARCHIWÓW PA STWOWEGO INSTYTUTU GEOLOGICZNEGO OD 1919 ROKU PO DZIE DZISIEJSZY

Zbiory akt i dokumentów pisanych, a także zbiory ta m wideo i nagra gromadz cych archiwalia mog by pa stwowe i prywatne. Archiwa pa stwowe s jednocze nie urz dami władzy publicznej. Były tworzone ju w staro ytno ci na Wschodzie, w Grecji, w Rzymie, wiele z nich przechowuje dokumenty z pocz tków pa stwowo ci. Na przykład angielski Public Record Office gromadzi dokumenty od czasu podboju Normanów. Polskie Archiwum Koronne si ga pocz tków pa stwa polskiego i jest w posiadaniu dokumentów zachowanych mimo najazdów, rozbiorów i wojen. W Polsce pierwsze archiwa pojawiły si w XIII wieku.

Gromadzenie materiałów geologicznych było jednym z zada Instytutu od chwili jego powstania. Razem z pocz tkiem działalno ci Instytutu powstało muzeum, posiadaj ce archiwa zbiorów geologicznych. Przy bibliotece istniał dział Zbiorów Kartograficznych. W 1927 r. zorganizowano archiwum wiertnicze.

28 pa dziennika 1935 r. ukazało si Rozporz dzenie Ministra Przemysłu i Handlu (Romana Góreckiego) „o prowadzeniu dzienników wiertniczych i przekrojów (profilów) otworów wiertniczych przy poszukiwaniach górniczych, oraz o przechowywaniu próbek przewierconych skał”. W rozdziale III „Przechowywanie próbek warstw przewierconych otworów wiertniczych” znajdujemy nast puj ce paragrafy:

11. Z ka dej przewierconej warstwy nale y pobra próbk wagi około 1 kg, umo liwiaj c zbadanie wła ciwo ci danej warstwy.

12. Próbki nale y przechowywa , zabezpieczaj c je w miar mo no ci od zmian, mog cych nast pi wskutek działania wpływów postronnych, a w szczególno ci atmosferycznych. Obowi zek przechowywania próbek ustaje po upływie miesi ca od dnia wystania do wła ciwego okr -gowego urz du górniczego zawiadomienia o zako czeniu lub zaniechaniu wiercenia otworu poszukiwawczego.

13. Ka da próbka powinna by zaopatrzona w ten sam numer, pod jakim figuruje w dzienniku wiertniczym.

14. Na danie okr -gowego urz du górniczego poszukiwacz górniczy obowi zany jest wysła próbki przewierconych warstw dla zbadania do Pa stwowego Instytutu Geologicznego lub innej instytucji. Członkom Pa stwowego Instytutu Geologicznego słu y równie prawo badania próbek na miejscu.

¹ Pa stwowy Instytut Geologiczny, ul. Rakowiecka 4, 00-975 Warszawa

W Dekrecie Prezydenta RP z dnia 31 marca 1938 r. (DzU RP Nr 22, poz. 193) o państwowej służbie geologicznej, rozdz. III art. 5 określają zakres działania Państwowego Instytutu Geologicznego, znajdujemy w punkcie 5. zapis nakazujący *tworzenie i kompletowanie zbiorów geologicznych, petrograficznych, paleontologicznych, kopalin użytecznych oraz gromadzenie innych materiałów, jak rejestry przekrojów otworów wiertniczych itp.*

Bardziej szczegółowe informacje można znaleźć w statucie Państwowego Instytutu Geologicznego, ustalonym i wprowadzonym zarządzeniem ministra przemysłu i handlu 7 kwietnia 1939 r. Jest rzeczą interesującą, że można dostrzec w nim pewnych analogii do sytuacji obecnej. Zasoby informacji geologicznej znajdowały się w trzech ówczesnych jednostkach organizacyjnych: Wydziale Muzealnym, Oddziale Rejestracji i Bibliotece. Ich zadania sprecyzowano następująco:

Wydział Muzealny – gromadzi, przygotowuje i opracowuje naukowo stosownie do potrzeb innych wydziałów, grup i zakładów oraz czuwa nad zachowaniem i udostępnieniem zbiorów geologicznych, map, przekrojów i innych materiałów ilustrujących geologię stosowaną i geologię regionalną ziem polskich.

Oddział Rejestracji – prowadzi rejestrację wierceń, złóż surowców mineralnych, materiałów drogowych i ceramicznych, gromadzi i systematyzuje wiadomości o poszukiwaniach i eksploatacji złóż surowców mineralnych, otrzymuje materiały od wszystkich wydziałów i grup oraz stara się o uzyskanie informacji w tym zakresie z innych źródeł.

Biblioteka – gromadzi dzieła, wydawnictwa periodyczne i mapy z zakresu geologii i nauk pokrewnych, bierze pod uwagę potrzeby wszystkich wydziałów, grup i zakładów, nawiązuje stosunki wymienne z wydawnictwami, opracowuje katalogi i redaguje bibliografię geologiczną Polski.

Kolejne fakty i akty prawne odnoszą się do okresu powojennego.

W 1945 r. powołano w Instytucie Archiwum Rękopisów. W 1952 r. (Uchwała Rady Ministrów Nr 391 z dn. 14 maja 1952 r.) została przeprowadzona reorganizacja Państwowego Instytutu Geologicznego; dołączono do niego działy Muzeum Ziemi i zmieniono nazwę na Instytut Geologiczny. Instytut stał się głównym naukowo-badawczym organem państwowej służby geologicznej i podlegał Centralnemu Urzędowi Geologii, powołanemu również w 1952 r. (dekret z dn. 8 października 1951 r. o państwowej służbie geologicznej). Instytut stał się instytucją państwową pełniącą funkcje urzędu, powołan w celu gromadzenia, przechowywania, organizowania i udostępniania materiałów archiwalnych oraz wydawania ich potwierdzonych odpisów.

W 1953 r. w wyniku kolejnej reorganizacji powstał nowy schemat organizacyjny Instytutu. W pionie zastąpił dyrektora do spraw surowcowych utworzono nową jednostkę organizacyjną — Zakład Dokumentacji Geologicznej. W skład tego zakładu weszły następujące archiwa: Archiwum Zbiorów Geologicznych (Muzeum), Archiwum Dokumentacji Wierceń, Archiwum Dokumentacji Różłowej i Archiwum Map. Kierownictwo Zakładu objęła Maria Elichowska.

Oprócz centralnego ośrodka w Warszawie istniały i istnieją nadal analogiczne jednostki w oddziałach regionalnych Instytutu. Od września 1992 r. jednostki te przyjęły nazwę filii Centralnego Archiwum Geologicznego.

Zakład Dokumentacji Geologicznej w 1967 r. przyjął nazwę Centralnego Archiwum Dokumentacji Geologicznej, a od 1971 r. — Centralnego Archiwum Geologicznego (CAG).

Archiwa, jako jednostka organizacyjna Instytutu, należały w tym czasie do różnych pionów i podlegały różnym zastępcom dyrektora Instytutu. Od 1966 r. Zakład Dokumentacji Geologicznej podlegał zastępcom dyrektora ds. surowcowych. W 1967 r. Centralne Archiwum Dokumentacji Geologicznej znalazło się w pionie ds. Geologii Technicznej i Kartografii Geologicznej.

W 1976 r. powstało Centrum Informacji Geologicznej „Geocinte”, którym kierował Roman Iwanienko. Pion ten długo pozostawał w stadium organizacji; w jego skład wchodziły: CAG, DOINTE (w tym Biblioteka) i Zakład Informatyki.

W latach 1982–1988 CAG podlegał bezpośrednio dyrektorowi Instytutu, następnie znalazł się w pionie Ekonomiczno-Technicznym, w latach 1990–1992 w pionie Planowania i Współpracy, a od 1992 r. w pionie Geologii Surowcowej i Informacji. W 2002 r. powołano pion Zasobów Informacji Geologicznej, kierowany przez Marka Granicznego, do którego między innymi należał CAG.

ARCHIWUM DOKUMENTÓW GEOLOGICZNYCH

W latach 1919–1944 wszelkie materiały i kopie niemieckich prac i badań terenowych były przechowywane w prywatnych zbiorach autorów. Wyniki tych badań były publikowane w wydawnictwach Instytutu. Archiwizacja materiałów i kopii niemieckich została postanowiona zarządzeniem dyrektora Państwowego Instytutu Geologicznego Karola Bohdanowicza w 1945 r. Zostało zorganizowane Archiwum R kopisów, do którego pracownicy Instytutu byli zobowiązani składać wszelkie i kopie niemieckie materiały geologiczne. Pierwsze archiwum powstało w 1945 r. w Krakowie, gdy Instytut wznowił tam swoją działalność po wojnie. Archiwum to pod nazwą Archiwum Tekstów i Map prowadzone było przy bibliotece przez Irenę Drathow. W 1947 r. w Instytucie w Warszawie zostało założone Archiwum R kopisów jako samodzielna komórka. Kierownikiem została Anna Siwicka-Rafałowska i prowadziła je w latach 1947–1975. W 1953 r. do Archiwum R kopisów został przyłączony Dział Zbiorów Kartograficznych, prowadzony do tego czasu przez Bibliotekę PiG. W ten sposób powstał Wydział Map i R kopisów, dzielący się na dwie odrębne sekcje: Map i R kopisów. Obydwie sekcje weszły w skład Zakładu Dokumentacji Geologicznej.

Archiwum Dokumentów Geologicznych w Warszawie wyposażone w ruchome regały

W 1954 r. Sekcja Map i Sekcja R kopisów zostały przekształcone ponownie w dwa odrębne archiwa. Sekcja R kopisów otrzymała nazwę Archiwum Dokumentacji ródłowej, za Sekcja Map — Archiwum Map.

Archiwum Dokumentów Geologicznych (ADG) powstało jako jednostka CAG w 1975 r. z połączenia Archiwum Dokumentacji ródłowej i Archiwum Dokumentacji Wierce. R kopisy zgromadzone w ADG dzielą się na trzy zasadnicze działy: opracowania tekstowe, r kopii mienne materiały kartograficzne oraz karty otworów wiertniczych, profile otworów wiertniczych i dokumentacje wynikowe głębokich otworów wiertniczych. Gromadzone materiały są inwentaryzowane i katalogowane. Archiwum posiada trzy rodzaje katalogów: autorski, działowy i arkuszowy według map w skali 1:100 000 i 1:300 000. Od 1990 r. wszystkie napływające materiały są katalogowane komputerowo. Dąży się do komputerowego skatalogowania wszystkich starszych archiwaliów, co powinno nastąpić w najbliższym czasie.

Zbiory ADG zostały przeniesione w 1997 r. z siedziby pomieszczonej w gmachu „C” do siedmiu pomieszczeń w gmachu „A”. W czterech salach umieszczono regały przesuwne o łącznej długości półek 4650 m.b., w jednej — regały stacjonarne zawierające 100 m.b. półek na teczki z mapami. Z materiałów archiwalnych można na korzystać w czytelni.

W latach 1994–1995 na polecenie MO ZNiL Centralne Archiwum Geologiczne przejęło materiały archiwalne z Przedsiębiorstwa Badań Geofizycznych w Warszawie, materiały hydrogeologiczne z Przedsiębiorstwa Geologicznego Budownictwa Wodnego „Hydrogeo” w Warszawie oraz Przedsiębiorstwa Geologicznego w Lublinie.

W latach 1994–1995 na polecenie MO ZNiL przygotowano opracowanie „Zasady wyceny informacji geologicznych stanowiących własność Skarbu Państwa”.

ARCHIWUM MAP

Archiwum Map rozpoczęło działalność wraz z początkiem istnienia Państwowego Instytutu Geologicznego w 1919 r. jako dział zbiorów kartograficznych Biblioteki. W latach 1919–1939 zgromadzono bogaty materiał kartograficzny. W czasie wojny Archiwum mocno ucierpiało. Znaczna część map została wywieziona do Niemiec, a niemal cała reszta spłonęła w powstaniu warszawskim w 1944 r. Niewielka część najcenniejszych materiałów uratowano dzięki temu, że zostały zakopane przez geologów Instytutu.

Wznawiaciel prac Biblioteki w 1945 r., rozpoczął na nowo gromadzenie materiałów kartograficznych. Wiele wysiłku w zdobyciu nowych materiałów włożyła Cecylia Wardańska, kierowniczka Biblioteki.

W 1953 r. Archiwum zostało wyłączone z Biblioteki i razem z Archiwum R kopisów przeniesione do Zakładu Dokumentacji Geologicznej jako Archiwum Map i R kopisów. W 1954 r. stało się samodzielnym Archiwum w tymże Zakładzie i było kierowane przez Irenę Boglewską do lutego 1968 r.

W końcu 1956 r. zorganizowano tu dział Fotogramów Lotniczych. Od tego czasu Archiwum Map gromadzi również zdjęcia lotnicze; obecnie posiada 68 800 sztuk. Od marca 1968 r. Archiwum Map kierowała Krystyna Jęlkowa, a od lutego 1984 r. — Ewa Tomalak.

W 1954 r. przy Archiwum Map uruchomiono Pracownię wiatłokopii. Początkowo odbitki były wykonywane przez „Wydawnictwa Geologiczne”, a po przekazaniu w grudniu 1954 r. wiatłokopiarki przez to przedsiębiorstwo Instytutowi, odbitki wykonywane były we własnym zakresie.

Część materiałów zgromadzonych w Archiwum Map umieszczono w Rzeczyce Książkowej. Krańcówka w budynku archiwalnym zbudowanym przez Centralny Urząd Geologii ze względów strategiczno-wojskowych. Gromadzi się tu nadmiarowe egzemplarze map oraz mapy wykorzystywane sporadycznie (w razie potrzeby przywożone do Warszawy).

ARCHIWUM RDZENI WIERTNICZYCH I PRÓBEK GEOLOGICZNYCH

Gromadzenie materiałów wiertniczych rozpoczęło się w Państwowym Instytucie Geologicznym od początku jego istnienia. Pierwsze materiały stanowiły próbki wiertnicze przekazane przez Muzeum Przemysłu i Rolnictwa oraz próbki z okolic Inowrocławia. Początkowo gromadzono je w Muzeum Instytutu. W 1927 r. w związku z rozwojem wiertnictwa w Polsce wynikła potrzeba stworzenia archiwum dla wierce. Organizatorem i kilkuletnim kierownikiem Archiwum Wiertniczego był Jan Samsonowicz, przy współpracy Bronisława Halickiego i Zofii Licharowej. Od 1935 r. kierownikiem był Romuald Rosłowski, a w latach 1938–1939 Stefan Czapla. W 1930 r. materiały wiertnicze ulokowano w nowo wybudowanym gmachu Instytutu przy ul. Rakowieckiej. Umożliwiło to korzystanie z tych materiałów.

W latach 1939–1944 Archiwum pod kierownictwem Adama Łuniewskiego znacznie powiększyło swoje zbiory. W czasie powstania warszawskiego materiały Archiwum, gromadzone przez wiele wieców, uległy prawie całkowitemu zniszczeniu. W 1945 r. kierownictwo Archiwum Wierce objęła Janina Łyczewska, a od 1954 r. do końca 1981 r. prowadziła je Danuta Chodkiewicz-Adamiec.

W latach 1945–1975 w związku z niebywałym wzrostem prac wiertniczych nastąpił rozwój Archiwum Wierce. Część rdzeni wiertniczych przechowywano początkowo w piwnicach nowego gmachu Instytutu. W 1953 r. wybudowano magazyn rdzeni w Iwicznej pod Warszawą. Działał

Lech Miłaczewski opisuje rdzeń wiertniczy; z prawej B. Brodek z Przedsiębiorstwa Geologicznego w Warszawie. Otwór Łopiennik IG 1, Małochwiej koło Krasnegostawu, 1973 r.

Skrzynie z rdzeniami wiertniczymi ułożone w „sztaple” na terenie Archiwum Rdzeni Wiertniczych w Kielnikach; stan sprzed budowy hal magazynowych

Archiwum Rdzeni Wiertniczych w Kielnikach – stan obecny, widok od strony starego kamieniołomu

takie magazyny rdzeni w Leszczach koło Kłodawy oraz położone w pobliżu magazyny w Słupczycie i Krzewaciu. Niezależnie od stałych magazynów zakłady Instytutu posiadały składowiska tymczasowe w rejonie prowadzonych badań. Stacje terenowe, zwane obecnie oddziałami regionalnymi, posiadają własne magazyny rdzeni i próbek.

Obecnie Archiwum Rdzeni i Próbek Geologicznych przyjmuje rdzenie wiertnicze i próbki z całego kraju. W zależności od lokalizacji wiercenia, rdzenie i próbki składowane są w jednym z archiwów podległych bezpośrednio CAG w Warszawie (w nawiasach podano datę uruchomienia): Leszcze i Bierzwienna (1950), Piaseczno–Iwiczna (1953), Puławy (1953), Szurpiły (powstałe

**Hala magazynowa Archiwum Rdzeni Wiertniczych w Halinowie;
obecnie służy do przechowywania rdzeni z otworów koncesyjnych**

w latach sześćdziesiątych jako baza dla prowadzonych wierce rozpoznawczych (suwalskie złoża łupki, Hołowno (1966), Michałów (1979), Kielniki (powstałe w końcu lat siedemdziesiątych na miejscu dawnych zakładów wydobywania i produkcji wapna; od 1998 r. podlegały bezpośrednio Oddziałowi Górnośląskiemu, od 2002 r. zarządzane przez centralę w Warszawie), Halinów (1994).

Pobieranie próbek z rdzeni odbywa się, zgodnie z przepisami, za pisemną zgodą ministra rolnictwa.

Należy podkreślić, że we wszystkich archiwach rdzeni corocznie ratuje się od kilkuset do kilku tysięcy skrzynek rdzeniami. Rdzenie przepakowywane są do nowych skrzynek. Niekiedy wystarcza dobre wykonanie nowych, trwałych napisów na starych skrzyniach.

Przez wiele lat poszczególne archiwa rdzeni podlegały kierownikom zakładów Instytutu prowadzących badania, dla których wykonywane były wiercenia w danym rejonie kraju. Dopiero w 1990 r. Centralne Archiwum Geologiczne przejęło organizacyjnie wszystkie archiwa rdzeni.

SEKCJA REPRODUKCJI DOKUMENTÓW GEOLOGICZNYCH

W 1954 r. w Zakładzie Dokumentacji Geologicznej, przy Archiwum Map, uruchomiono Pracownię wiatłokopii. U schyłku 1954 r. „Wydawnictwa Geologiczne” przekazały do tej pracowni wiatłokopiarkę. Z pomocą pracowników tego przedsiębiorstwa w 1954 r. wykonano 10 567 odbitek. W 1959 r. pracownia wykonała już samodzielnie 62 319 odbitek. W późniejszym okresie wykonywano odbitki ożalidowe i sitodrukowe. Pracownia nadal podlegała Archiwum Map.

W 1983 r. w CAG została utworzona Pracownia Poligraficzna.

W 1996 roku powołano Sekcję Reprodukcji Dokumentów Geologicznych.

SEKCJA DYSTRYBUCJI WYDAWNICTW PIG

Rozdzielnictwo, wymian i sprzeda wydawnictw Instytutu rozpoczęło w CAG jeszcze w 1971 r. Nowy schemat organizacyjny Instytutu zobowiązywał Archiwum Map do przekazywania części otrzymany nakładów map i objaśnienie do Branżowego Ośrodka Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej. Sytuacja taka trwała do końca 1977 r. Później dystrybucję wydawnictw Instytutu prowadziła Biblioteka, a następnie Zespół Organizacji i Promocji.

W 1995 r. komórka ta została przeniesiona do CAG i znajduje się tutaj do chwili obecnej. W latach 1999–2002 nosiła nazwę Sekcji Wymiany i Promocji Wydawnictw PIG.

W latach 1997–1998 sekcję kierowała Janina Wiszniewska, 1999–2003 — Maria M. Gajewska, a od lutego 2003 r. sekcję kieruje Marek Wielgosz.

SEKCJA HISTORYCZNA

Sekcja Historyczna powstała w Muzeum Geologicznym w 1993 r., a do Centralnego Archiwum Geologicznego została przeniesiona w lipcu 2003 r. Do zakresu działania Sekcji należy gromadzenie, archiwizacja i opracowywanie dokumentów i wszelkich materiałów ikonograficznych związanych z historią Państwowego Instytutu Geologicznego. Ostatnim przedsięwzięciem jest utworzenie Archiwum Fotografii Geologicznej.

Sekcję kieruje Halina Urban.

SEKCJA UDOSTĘPNIANIA INFORMACJI GEOLOGICZNEJ

Sekcja, powołana w 2003 r., zajmuje się udzielaniem informacji oraz rozpatrywaniem wniosków o nieodpłatne korzystanie z informacji geologicznej, do której prawa przysługują Skarbowi Państwa.

PRACOWNIA CENTRALNEJ BAZY DANYCH GEOLOGICZNYCH

Prace nad utworzeniem bazy rozpoczęto w 1995 r. Centralna Baza Danych Geologicznych (CBDG) jest główną uniwersalną bazą danych geologicznych w kraju. Obejmuje podsystemy: dokumenty, otwory, analizy, złoża, geofizyka wiertnicza, podsystem przestrzenny (GIS). Baza jest stale rozbudowywana i wypełniana danymi.

Prace nad CBDG obejmują głównie:

- opracowanie standardów reprezentacji danych geologicznych (m.in. słowników),
- projektowanie struktur poszczególnych podsystemów,
- programowanie, testowanie i wdrażanie oprogramowania bazy,
- standaryzacja i weryfikacja danych zgromadzonych w starszych bazach danych,
- przenoszenie danych z innych baz do CBDG,
- wprowadzanie danych geologicznych pozbawionych dotychczas reprezentacji cyfrowej.

PRACOWNIA GEOLOGICZNEJ INFORMACJI PRZESTRZENNEJ

Pracownia funkcjonuje w strukturze CAG od 2001 r. Jej aktualne zadania to weryfikacja lokalizacji punktów dokumentacyjnych oraz przetwarzanie i udostępnianie danych przestrzennych.

Historia pracowni zaczyna się w 1975 r., kiedy to prof. Józef Bażyński utworzył Samodzielny Pracowni Fotointerpretacji Zdjęć Satelitarnych i Lotniczych (od roku 1976 – zakład), wydzielony z Zakładu Geologii Inżynierskiej. Od 1982 r. pracownia zostaje przemianowana na Zakład Fotogeologii, którego kierownictwo obejmuje Marek Graniczny. W latach 1992–2000 kilkakrotnie zmieniała się nazwa i przynależność organizacyjna pracowni: Pracownia Teledetekcji (w Zakładzie Geofizyki i Teledetekcji), Zespół Kartografii Geologicznej i Teledetekcji, Ośrodek Koordynacji Prac Kartograficznych, Zakład Metodyki i Koordynacji Prac Kartograficznych, a po reorganizacji i włączeniu do CAG — Ośrodek Geologicznej Informacji Przestrzennej. Do 2002 r. bez przerwy kierownikiem jest Marek Graniczny. Od 2003 r. otrzymuje obecną nazwę Pracowni Geologicznej Informacji Przestrzennej.

Od chwili powstania głównym zadaniem tej jednostki było opracowanie metodyki wykorzystania danych teledetekcyjnych, czyli zdjęć satelitarnych i lotniczych, a od 1978 r. zdjęć lotniczych radarowych dla potrzeb badań geologicznych. Z chwilą wdrożenia technik geodezji satelitarnej wykorzystuje się również technikę GPS do lokalizacji geologicznych punktów badawczych oraz monitoringu powierzchniowych ruchów masowych. Równocześnie nie w pracowni doskonalone są metody stosowania analiz GIS oraz zastosowania metodyki DTM (cyfrowy model terenu) dla badań geologicznych. Testowane są również nowe rodzaje zdjęć satelitarnych o wysokiej rozdzielczości. Pracownia bierze udział w licznych projektach realizowanych w kraju i za granicą. W tym zadaniem pracowni jest udostępnianie w formie cyfrowej seryjnych map geologicznych.

FILIE CENTRALNEGO ARCHIWUM GEOLOGICZNEGO W ODDZIAŁACH REGIONALNYCH INSTYTUTU

We wrześniu 1992 r. zostały utworzone filie CAG we wszystkich oddziałach regionalnych PIG. Działają one zgodnie z zasadami stosowanymi w centrali, obsługując archiwa materiałów geologicznych, archiwa map oraz archiwa rdzeni wiertniczych i próbek. Filie CAG są finansowane z tematu „Obsługa Centralnego Archiwum Geologicznego”, ze środków tych prowadzone są także remonty i adaptacje oraz zakup sprzętu archiwalnego. Filie dysponują sprzętem komputerowym.

W 1992 r. rozpoczęto prace adaptacyjne i remontowe w wielu pomieszczeniach piwnicznych oddziałów: Dolnośląskiego, Górnośląskiego, Karpackiego, wiatokrzyskiego i Geologii Morza.

*

* *

Funkcjonowanie Centralnego Archiwum Geologicznego umożliwia prowadzenie intensywnej działalności naukowo-badawczej oraz o charakterze użytkowym w zakresie geologii na terenie całego kraju. Jest również nie jednym z głównych filarów państwowego systemu geologicznej wpisanej w obowiązek PIG.

Do roku 2003, a szczególnie w latach dziewięćdziesiątych, w Centralnym Archiwum Geologicznym wykonano następujące prace:

- zgromadzono w jednym miejscu i usystematyzowano zbiory,
- zbudowano komputerowe kartoteki zbiorów dla Archiwum Dokumentów Geologicznych i Archiwum Map,
- zbudowano nowe magazyny rdzeni,
- podjęto systematyczne prace konserwacyjne rdzeni przed zniszczeniem rdzenie wiertnicze oraz umieszczono je pod dachem we wszystkich archiwach rdzeni,
- przeprowadzono czystkowe remonty we wszystkich pomieszczeniach archiwalnych w centrali w Warszawie, w filiach CAG w Oddziałach Regionalnych oraz we wszystkich archiwach rdzeni.

Wykorzystane materiały

50 lat działalności Instytutu Geologicznego w służbie nauki i gospodarki narodowej. *Biul. Inst. Geol.*, **250**. Warszawa, 1970.

SPRAWOZDANIA z działalności Instytutu Geologicznego i Państwowego Instytutu Geologicznego od 1960 do 2002 r.

ZBIÓR podstaw prawnych działalności Państwowego Instytutu Geologicznego i Zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu regulujące działalność. Warszawa, 1939.

ELICHOWSKA M., 1960 — Archiwa i Muzeum. W: Czterdzieści lat Instytutu Geologicznego 1919–1959. Cz. I. *Pr. Inst. Geol.*, **30**: 41–432.

ELICHOWSKA M., 1970 — Muzea i archiwa zbiorów geologicznych oraz magazyny rdzeni wiertniczych: 73–82; Archiwa dokumentacji geologicznej: 83–90.